

Predikan Söndagen efter Alla helgons dag 2017

Tema: Vårt himmelska hopp

Bibeltext: Luk 20:37-38

”Jesus sade: ’Att de döda uppstår har också Mose visat i stället om törnbusken, där han kallar Herren för Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är inte en gud för döda utan för levande, ty för honom är alla levande.’ ”

Den här korta evangelietexten behöver lite bakgrundsinformation. Hela kapitlet handlar om att de skriftlärda och översteprästerna på olika sätt försöker komma åt Jesus. De frågar vad Jesus har för fullmakt och vill veta om det är rätt att betala skatt till kejsaren, men varje gång gör Jesus dem svarslösa.

I just det här avsnittet är det några saddukeer som försöker få Jesus att säga nånting som han kan dömas för. I den judiska lagen står det att om en kvinna blir änka ska hennes döda makes bror gifta sig med henne, och genom att få barn med henne föra den döda broderns namn vidare. Vad händer, frågar saddukeerna, om en kvinna på det viset blir gift med sju bröder, den ena efter den andra, vem kommer hon då att vara gift med vid uppståndelsen? Hon har ju varit alla brödernas hustru medan hon levde. Men saddukeerna trodde inte själva på uppståndelsen. De ville bara göra det svårt för Jesus att ge dem ett bra svar.

→ Om nån skulle ställa knepiga och utmanande frågor till dig om din tro, frågor som egentligen inte är seriöst menade, utan bara är till för att få dig att säga nåt dumt, hur skulle du göra då?

Man lockas lätt i fällan att försöka samla pluspoäng genom att ge smarta svar på alla frågor man får. Och efteråt inser man att samtalet, eller diskussionen, har halkat iväg åt ett helt annat håll än man hade tänkt och velat.

Kanske vi behöver tänka igenom vad det är vi vill förmedla till dem vi pratar med. Vad är det centrala i vår tro? Vad är det viktigaste som just jag och just du skulle vilja berätta för dem som just jag och just du möter? Och vem är huvudpersonen i diskussionerna om vår tro? Är det jag? Är det du? Eller är det Jesus Kristus? ←

När någon använde skrifterna för att försöka snärja Jesus brukade han använda skrifterna i sitt svar till dem. Enligt judisk tradition kan man diskutera skrifterna, vända och vrida på dem, och försöka hitta nya infallsvinklar till det som står i dem. Men man respekterar dem. Så när Jesus ger ett bra svar som är hämtat ur skrifterna brukar de som försöker snärja honom inte kunna komma på nånting mer att säga, eftersom de respekterar skrifterna.

Och så blev det den här gången också.

Jesus brydde sig inte om att diskutera vilken av de sju bröderna den tänkta kvinnan skulle vara gift med efter uppståndelsen. Han gick direkt på kärnfrågan.

Vi vet att de döda uppstår, säger han, eftersom Mose i ”stället om törnbusken” - det är berättelsen om hur Gud uppenbarade sig för Mose i den brinnande busken – eftersom Mose i den berättelsen kallar Herren för ”Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud”. Gud kan inte vara deras Gud om de är döda, menar Jesus, eftersom Gud inte är en Gud för döda utan för levande.

Men precis som saddukeerna vände på orden när de talade om kvinnan som blev gift med sju bröder, vänder Jesus på orden när han talar om stället om törnbusken. För i Andra Mosebokens andra och tredje kapitel är det inte Mose utan Gud som säger orden, som återkommer fyra gånger: ”Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.” (2 Mos 3:6) ”Säg israeliterna att Herren, deras faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt dig till dem.” (2 Mos

3:15) ”tala om för dem att Herren, deras faders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.” (2 Mos 3:16) ”Så skall de bli övertygade om att Herren, deras faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.” (2 Mos 4:5)

Upprepningen handlar om kontinuitet. Gud hänvisade till släkten och traditionen. Herren, som talade till Mose, är ingen ny Gud, utan samma Gud som de och deras förfäder alltid har trott på. Därför kan israeliterna, som vid den tiden var slavar i Egypten, tryggt lyssna på Mose, och lita på honom, eftersom det är deras egen Gud, Herren, som har sänt honom till dem.

Texten handlar alltså inte om uppståndelsen, och vi kan inte använda den som argument för vår tro att de döda ska uppstå.

Att vi tror på uppståndelsen beror inte på att Gud talade till Mose i öknen, eller att Gud sände Mose till israels folk i Egypten, eller ens att Gud befriade dem ur fångenskapen och gav dem ett eget land att bo i. Vi tror inte på uppståndelsen för att Abraham, Isak och Jakob trodde på Gud. Vi tror på uppståndelsen därför att Jesus Kristus har dött och uppstått, och för att vi själva tror på honom.

Kontinuiteten finns där. Jesus föddes som jude och dog som jude. Vi som tror på honom kallar oss inte judar, men vi har samma bakgrund som det judiska folket. Deras historia är vår historia. Deras Gud är vår Gud, i Jesus Kristus. Han är både deras och vår Frälsare. Och vår framtid kan också vara deras framtid.

Men Gud är inte en gud för döda, utan för levande. Vi behöver inte vänta tills vi dör för att få veta vem Gud är. Vi får höra och ta till oss budskapet om frälsningen redan nu, medan vi lever. Och de som har gått före oss, även judarna, är levande i Guds ögon, ty för honom är alla levande.

Här på SKUI är vi inne i temaperioden som handlar om döden. Det har vi i vår gudstjänstgrupp tagit fasta på. Vi har talat om döden och sjungit psalmer med anknytning till döden. Vi började i dämpad ton i måndagens middagsbön, och har gradvis lättat upp stämningen. Idag är det mässa, och vi påminns om att Jesus Kristus binder ihop döden med livet, när han ger sitt eget liv, för att sedan ta det tillbaka igen. När vi deltar i mässan passerar vi genom honom som är skärningspunkten och förbindelselänken mellan döden och livet. Det är vår tro att hans död blir vår död, och att hans liv blir vårt liv.